

Ob odkritju spomenika frančiškana z rastočo knjigo

[Msgr. Stanislav Zore, Ljubljanski nadškof metropolit](#)

Nagovor ob odkritju kipa frančiškana z rastočo knjigo
v frančiškanski cerkvi sv. Lenarta v Novem mestu 16. decembra 2022

Spoštovani organizatorji, cenjeni odlični gostje, dragi bratje in sestre. Z vami delim veselje, ki ga je danes čutiti ob vsem storjenem v zvezi z rastočo knjigo, zlasti ob današnjem odkritju kipa frančiškana z rastočo knjigo. V besedah predhodnikov nam je bilo vsaj deloma odkrito bogastvo kulturnega, znanstvenega, duhovnega in na različne načine ustvarjalnega življenja v preteklosti in sedanjosti Novega mesta. Upravičeno ste ponosni na dediščino, ki so vam jo izročili in zaupali v varstvo vaši predniki, obenem pa vam čestitam, ker to dediščino bogatite s svojimi ustvarjalnimi napori, tako da jo bodo zanamci dobili ne samo ohranjeno, ampak tudi obogateno in pomnoženo.

V tem prazničnem dogodku je bilo že veliko povedanega o knjigi, o njenem poslanstvu za posameznika in za družbo kot tako. Gospod akademik dr. Komelj pa je tudi izrecno omenil, da je bila v začetku beseda. Za božične praznike bomo večkrat slišali Božjo besedo, vzeto iz začetka Janezovega evangelija, in sicer, da je bila v začetku beseda.

In kakšna je bila ta beseda začetka. V Svetem pismu je prva beseda, ki jo Bog izgovori v proces stvarjenja: »Bodi svetloba.« In nastala je svetloba. In Bog je videl, da je svetloba dobra.

Torej se vse začne z besedo, ki stopi v prostor in ga začne oblikovati. S knjigo je podobno. Knjiga ne nastane z zlaganjem listov papirja, ampak jo oblikuje beseda, ki se najprej pogovarja sama s sabo, v človekovi notranjosti, v njegovi globini. Ko ta beseda zares začuti sama sebe, stopi ven iz sebe in se začne pogovarjati z drugimi besedami. Iz tega pogovora med besedami se rojevajo nove besede. Pomembno je, da si te besede ne nasprotujejo, da ne tekmujejo med seboj ali kar je še huje, da bi druga drugi zavidale, pač pa se med seboj dopolnjujejo.

Če se spet vrnemo na začetek, k tistemu *bodi svetloba*, hitro spoznamo, da svetloba ni ukinila teme. Nikakor. Zelo hitro v Svetem pismu naletimo na besede, ki se ne navdihujejo pri svetlobi, ki ne nosijo v sebi luči, ampak se napajajo iz teme in prinašajo temo. Iz teh besed se rodi strah, strah pred Bogom in strah pred človekom. Sad tega pa je skrivanje, tudi tokrat skrivanje pred Bogom in pred človekom. Zato je pomembno, da se zavestno odločamo za besede, ki rastejo iz luči in s seboj prinašajo luč. Naj nas te besede povezujejo, da bomo skupaj ustvarjali eno samo veliko knjigo, ki bo rasla, ki bo vedno večja, knjigo svetlobe, v kateri bomo v besedah

in v luči drug drugega srečevali kot dar in kot obogatitev. Prepričan sem, da takšne knjige ne bomo nikoli odložili nekam v kot in pozabili nanjo.

Še enkrat vam čestitam za današnje praznovanje in vsem sodelujočim zahvaljujem za vse, kar so storili, da moremo danes biti skupaj ob tako bogati vsebini. Naj bo z vsemi vami Božji blagoslov.